

Усім потрібна хороша робота, ніхто не любить роботодавців. Усі ухиляються від сплати податків, проте саджають зазвичай того, хто перший запропонував не платити. І що в такому разі може нас вивільнити? Нас може вивільнити хіба що віра. Усіх атеїстів найчастіше об'єднує саме релігія. Релігія, як правило, обслуговує спекулянтів та соціалістів, тож нам залишається хіба що молитись. І дбати про бухгалтерію. Щось подібне Фіма — для друзів — Фома — думав щоразу, коли траплялося спочатку довго домовлятися із замовниками про зустріч, а потому так само довго на них чекати. Навіщо взагалі домовлятися? — думав він незадоволено, — навіщо уточнювати адреси, звіряти годинники, нервувати? Ніхто не приходить вчасно, ніхто нікуди не поспішає, ніхто не дотримує слова. Справи ведуться абияк, гроші працюють самі на себе, усі ми в цьому світі — покинуті й самотні, усім потрібна любов, всім потрібна увага, усім потрібна хороша робота.

Фіма тримав невелику мережу пересувних кав'ярень (яскраво розмальовані душогубки, що стояли під брамами університетів), погано підготовлений персонал (студенти тих-таки університетів, що стояли коло душогубок і продавали брунатного кольору отруту), багато працював,

терпіти не міг безробітних. У світі стільки роботи, — говорив підлеглим, — як при цьому можна бути безробітним? Підлегли натомість часто звільнялись. Він навіть не встигав запам'ятати їхні імена. Зникали безіменними.

Цього разу місце зустрічі запропонували замовники. Хороший ресторан, сказали по телефону, затишний, приємний, зранку там буде порожньо. Фіма знав, про що мова, жив за два квартали звідти. Час від часу проїжджав повз цей підозрілий заклад, бачив власника, що ходив вулицею в рожевому кімоно, говорячи при цьому по дамському мобільнику. Але добре, вирішив, хай буде. Приїхав заздалегідь, припаркувався. Ресторан виявився зачиненим, відчинявся лише за дві години. Фіма передзвонив замовникам. Ох, справді? — здивувалися ті. Ну, почекайте нас де-небудь. Запізнюємось. Але скоро будемо. Фіма озирнувся. Сонячний липень, порожня вулиця. Поруч спортивний бар. Те, що треба, — подумав Фіма. Він знав господарів, знав бармена, був там кілька разів. Господар тепер сидів за навмисне вбивство (переїхав брата дружини, стверджував, що випадково: спочатку збив його на власному подвір'ї, потім нібито повернувся, аби надати першу допомогу, і переїхав іще раз), дружина засудженого тягла бізнес й оплачувала послуги адвокатів. Бар знаходився в холодному підвалі. Центр, поруч із метро, на підходах до інститутських корпусів, завжди купа студентів. Фарбовані стіни, на стінах дві плазми. На вулиці, під вивіскою, — піратський прапор. Публіка строката: студенти старших курсів, котрі навчалися в другу зміну, тож першу могли просиджувати в барі, араби, котрих до інших закладів не завжди пускали з огляду на зовнішній вигляд, кілька місцевих алкоголіків,

що забрідали ввечері, на другий тайм, оскільки пити два тайми поспіль було для них фінансово сутужно. Бармена звали Антон, він виконував роботу власне бармена та офіціанта. Ну, і міліцію викликав у разі чого. Фіма з ним вітався, той завжди мовчки кивав у відповідь. Був неговіркий, ніколи нікуди не поспішав, але все тримав у пам'яті, був акуратний у розрахунках і коректний у поводженні з алкоголіками. Щоправда, дивно одягався: у помаранчеві футболки й зелені джинси, чи в білі сорочки й короткі шорти, чи у рвані светри й смугасті брюки. Ага, ну й носив кульчики в обох вухах. При цьому рідко голився й майже не усміхався. Відвідувачі вважали бармена подаром. Бармен був про них такої самої думки.

Фіма зайшов, привітався з Антоном. Той звично кивнув у відповідь. Чорт, — подумав Фіма, — він щоразу так вітається, ніби хотів побачити когось іншого. У барі, незважаючи на ранній час, було весело. У кутку під плазмою сиділи араби. Схоже, не вистачило грошей на авіаквитки, тож літні канікули вирішили пересидіти тут, у підвалі. Дивились повтор вчорашнього футболу. На Фіму глянули вороже — високий, сутулий, костюм недорогий, хоча й акуратний. Не надто вміло, хоча й старанно зав'язана краватка. Новий телефон, старий механічний годинник. Обдивившись, повернулись до футболу. Фіма навіть залип в екран разом із ними, потім згадав, що вчора все це вже дивився, знає, чим усе закінчиться, тож підійшов до Антона, розговорився. Несподівано з кухні вийшла дівчина. Довгі ноги, темні джинси, біла блузка, хлопчача стрижка. Фарбовані в чорне нігті. Привіталась із Фімою, як із давнім приятелем, забрала в Антона склянки із соком, понесла парі, що сиділа при виході.